

Júlia

Világszerte Nr. 1

Jennie Lucas

Miss Letty szeretője

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennie Lucas, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019
A JÚLIA 676. eredeti címe: *The Consequence of His Vengeance*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Brodszky Ildikó

Nyomtatásban megjelent: *a JÚLIA 676. számában, 2019*
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-676-3

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Ahogy Letty Spencer a hideg februári estén kilépett a brooklyni vendéglőből, fázósan összehúzta magát. A megerőltető dupla műszak után teljesen kimerültnek érezte magát. A lelkére nehezedő ólomsúlyhoz képest azonban ez igazán semmisség volt. Ez a nap semmilyen szempontból nem alakult jól. Lehajtotta a fejét, hogy ne csapjon az arcába a jeges szél, és küszködött a hóviharral.

– Letitia!

A lány összerándult a háta mögött megszólaló mély hang hallatán. Senki sem szólította Letitiának, már az apja sem. Letitia Spencer egykor a Fairholme birtok dúsgazdag örökösnoje volt. De az már a múlté. Most egyszerűen csak Letty, New York sok-sok pincérnőjének egyike, akik kemény munkával próbálják biztosítani a maguk és családjuk megélhetését.

Ez a hang... egészen úgy hangzik, mint...

Letty lassan megfordult, és elakadt a lélegzete.

Darius Kyrillos egy fekete sportkocsinak támaszkodott, amely egy utcai lámpa alatt parkolt. A sötét hajú, sötét szemű férfi méretre szabott fekete öltönyt és fekete télikabátot viselt. Roppant vonzó jelenség volt.

Letty azt hitte, hogy káprázik a szeme. Darius, itt?

Ma reggel az apja izgatottan dugta az orra alá az újságot.

– Olvastad? Darius Kyrillos húszmilliárd dollárért adta el a cégét. – Howard Spencer siralmasan festett, mint már napok óta, mióta törött karját felkötötték egy kendővel. – Fel kellene hívnod, Letty. Fel kellene újítanod a régi ismeretséget.

Tíz év óta először ejtette ki Darius Kyrillos nevét, megszegve ezzel az íratlan megállapodásukat. Letty morgott valamit, hogy elkésik a munkából, és menekülőre fogta a dolgot.

Az egész napja pocsék volt. Leejtette a tányérokat, elfelejtette a rendeléseket. Egyszer pedig hajszál híján egy vendég nyakába borított egy tányér szalonnás rántottát. Csoda, hogy nem rúgták ki azon nyomban.

Csoda történt? Darius itt van...

Letty tágra nyílt szemmel közelebb lépett hozzá.

– Darius?

A férfi úgy közeledett felé, mint egy sötét angyal. A lélegzete fehér felhőt alkotott a hidegben. A lámpa fényében csillogott a sötét haja, az arca azonban árnyékban maradt. Letty attól félt, hogy ha megérintené, köddé válna. Így erről inkább lemondott.

A férfi azonban megérintette, sőt a lány lófarkából kiszabadult tincset az ujja köré tekerte.

– Megleptelek?

Ahogy a lány meghallotta a férfi mély hangját és görögös hanglejtését, beleborzongott. Most már tudta, hogy nem képzelődik, valóban Darius áll előtte. Az a férfi, akit tíz éve próbált elfelejteni, de minden éjjel vele álmodott.

– Hogy kerülsz ide? – kérdezte tompán.

A férfi majd felfalta a tekintetével.

– Nem tudtam ellenállni a kísértésnek.

Darius kicsit elfordította a fejét, most már az arcára is esett némi fény. Semmit sem változott, csodálkozott el a lány. Azok az évek, amelyekbe ő csaknem belerokkant, Dariuson semmi nyomot nem hagytak.

Még mindig ugyanaz a férfi, akit ártatlan fiatal lányként megszeretett, amikor tizennyolc évesen tiltott kapcsolatba bonyolódott vele.

Mielőtt feláldozta a szerelmét Darius boldogságáért.

A férfi Letty vállára tette a kezét, és ettől kis híján könny szökött a lány szemébe. Szerette volna megkérdezni, mi tartott ilyen sokáig. Már majdnem feladta a reményt.

Aztán látta, hogy Darius alaposan szemügyre veszi az ő kopott kabátját és alatta a pincérruhát. A fehér anyagot már olyan sokszor mosták, hogy szinte átlátszóvá vált. Letty ebben az évszakban általában harisnyanadrágot hordott, ma azonban meztelen volt a lábszára, mivel az utolsó harisnyanadrágja is tönkrement.

- Nem éppen találkozóhoz vagyok öltözve – morogta zavartan.
- Nem érdekes. – A férfi hangjának különös csengése volt. – Menjünk!
- Hová?

Darius megfogta a lány kezét, és ő többé nem érezte már a hideget, forróság futott végig rajta a lábujjától a feje búbjáig.

- A lakásomba. Jössz?
- Igen – lehelte a lány.

A férfi érzéki szája különös mosolyra húzódott. Aztán kinyitotta a sportkocsi ajtaját, Letty lehuppant a bőrülésre, és mélyen beszívta a levegőt. Már elfelejtette, hogy milyen puha tud lenni a bőr. Ez a kocsi bizonyára többre került, mint amennyit ő az utóbbi tíz évben összesen keresett.

Darius beült a kormányhoz, és a kocsit a gazdagok által lakott városnegyedbe, Manhattanbe kormányozta.

- Tehát az apád újra szabadlábon van – szólalt meg.

Letty az ajkába harapott.

- Néhány nappal ezelőtt engedték ki.

A férfi tekintete egy pillanatra megpihent a lány kopott öltözékén.

- És most kész vagy megváltoztatni az életedet?

Ez kérdés volt, vagy ajánlat? Darius meg akarja változtatni az ő életét? Rájött volna, hogy ő miért hazudott neki tíz évvel ezelőtt?

– Keservesen meg kellett tanulnom, milyen gyorsan meg tud változni az életünk, akár akarja az ember, akár nem.

Darius szorosabban markolta a kormánykereket.

A lány tekintete a férfi profilján pihent. Erőtéljes szemöldökén, egyenes orrán és érzéki ajkán. Letty még mindig azt hitte, hogy álmodik. Darius Kyrillos! Annyi év után megtalálta őt a vendéglőben, és most a lakására viszi. Az egyetlen férfi, akit valaha szeretett...

- Hogyhogy idejöttél? – suttogta. – Éppen ma... Annyi év után...

A férfi sötét tekintete nem árult el semmit.

- Az üzeneted miatt.

Letty nem küldött semmiféle üzenetet.

- Miféle üzenetről beszélsz?

Rossz érzés fogta el. Az apja azt akarta, hogy vegye fel a kapcsolatot Dariusszal. Két napja, amióta rejtélyes módon eltörött a karja, otthon ült, fájdalomcsillapítókat szedett, és nem volt semmi dolga. És ott volt Letty ősrégi számítógépe... Csak nem küldött az apja az ő nevében valamiféle üzenetet Dariusnak?

Letty ránézett, és úgy döntött, végül is mindegy. Talán még hálásnak is kell lennie. Talán az apja elmagyarázta Dariusnak, hogy ő miért hazudott tíz évvel ezelőtt. Különben miért lenne a férfi most itt?

- Ma reggel olvastam rólad az újságban. Hogy eladtad a cégedet...
- Vagy úgy! – A férfi elfordította a fejét.

Jaj, milyen hidegen csengett a hangja!

- Szívből gratulálok.
- Köszönöm. Tíz évembe került.

Tíz év. Két egyszerű szó, és mi minden van mögötte!

Manhattan felé hajtottak. A fényekkel teli városrész felé, ahol Darius élt. Letty az apja tárgyalása és elítélése óta messziről elkerülte.

A lány a munkától eldurvult kezére nézett az ölében.

- Sokat gondoltam rád, vajon hogy megy a sorod, boldog vagy-e...

Darius fékezett egy piros lámpánál, és Letty felé fordult.

– Szép tőled – mondta, de hidegen csengett a hangja.

A lámpa zöldre váltott, és folytatták útjukat. Tíz óra körül járt az idő, és a forgalom lassacskán már gyérült. Darius a Central Park déli oldalán egy csupa üveg és acél felhőkarcoló előtt állt meg. Letty felnézett az épületre.

– Itt laksz?

– A legfelső két emelet az enyém.

A férfi kiszállt, átadta a kocsikulcsot a portásnak, aki udvariasan, a nevéen szólítva üdvözölte. Aztán kinyitotta Lettynek az ajtót, és kezét nyújtotta lánynak.

Tudnia kell! – gyözködte magát Letty. Különben nem kereste volna meg. Még mindig gyűlölné.

Darius bevezette vendégét a fényűző előtérbe, néhány barátságos szót váltott a fogadópuhánál álló alkalmazottal, aztán a kártyáját bedugta a falon lévő olvasóba. A magánlift felvitte őket a hetvenedik emeletre. A fülkében Letty a bőrén érezte Darius testének melegét. A férfi némán magasodott fölé, és a lány nem vette a bátorságot, hogy felnézzen rá. Mereven bámulta az emeleteket mutató számokat. Hatvannyolc, hatvankilenc, hetven... Csengő jelezte, hogy megérkeztek, és az ajtó kitérült.

– Csak utánad – mondta Darius.

Letty ideges pillantást vetett a férfira, aztán belépett a sötét lakásba. Gumitalpú cipője minden lépésnél nyikorgó hangot adott a márványpadlón.

A lány összegörnyedt zavarában, Darius azonban láthatólag nem törődött vele. Kifejezéstelen arccal levette a kabátját, és közben őt nézte.

Letty továbbment a félhomályos lakótérbe. A padlótól a mennyezetig érő, csupa üveg ablakon át csodálatos kilátás tárult eléje a Central Parkra, a Hudson folyóra, és a belváros felhőkarcolóira. A kandalló kék gázlángjától eltekintve csak a város fényei világították meg a helyiséget.

– Hihetetlen! – ámuldozott Letty. A hűvös üvegre szorította a homlokát, és lenézett a Park Avenue-ra. Az autók olyan kicsinek látszottak, mint a hangyák. – Hihetetlenül szép!

– Te vagy hihetetlenül szép, Letitia.

A lány lassan a férfi felé fordult, és szemügyre vette a lobogó kék fényben. Önkéntelenül szétnyíltak az ajkai, ahogy levegő után kapkodott. Azt hitte, hogy Darius semmit sem változott. De ez nem volt igaz.

Minden más lett rajta. Harmincnégy éves korára az egykori hórihorgas fiatalember tekintélyt parancsoló férfi lett. A válla a magasságához illően széles, a termete izmos. A haja egykor göndör és kócos volt, most rövidre nyírva olyan szigorú benyomást keltett, mint határozott vonalú álla. Minden szigorúan összeszedett, fegyelmezett rajta.

A mindig mosolyra kész, kifejező, puha ajka köré mostanra kemény vonások vésődtek be. Úgy magasodott a lány fölé, mint egy király, akinek egész New York a lábai előtt hever.

– Letitia...

– Letty. – A lány mosolyt erőltetett magára. – Már senki sem szólít úgy.

– Sohasem tudtalak elfelejteni – folytatta a férfi, elengedve a füle mellett a megjegyzést. – Meg azt a nyarat sem, amit együtt töltöttünk.

Az a nyár... Fájdalmas hang szakadt ki a lány torkából. Egyszerre rátörtek az emlékek. Felelevenedett, ahogy táncoltak a nyári réten. Ahogy csókolóztak az első bálja után. Ahogy elrejtőztek Fairholme személyzetének kíváncsi tekintetei előtt. És a vad ölelések, becézgetések a garázsban, egy luxusautó hátsó ülésén. Letty kész lett volna mindent odaadni Dariusnak. A fiú volt az, aki várni akart az esküvőig.

– Csak akkor, amikor már örökre hozzám tartozol – csengett még mindig a lány fülében Darius hangja. – Amikor már a feleségem leszel.

De hát ez sohasem következett be. Össze nem illő pár voltak. A főnök tizennyolc éves lánya és a sofőr hat évvel idősebb fia. Letitia apja tajtékozott dühében, amikor tudomást szerzett a kapcsolatról. Kitiltotta Darius a birtokról. Egy rettenetesen hosszú hétig nem látták egymást, aztán Darius telefonált.

– Szökjünk meg! – ajánlotta. – Keresek valami munkát, és bérelünk egy kis lakást a városban. Minden jó lesz, csak együtt legyünk!

Letty aggódott ugyan, de nem tudott ellenállni a javaslatnak. Esküvőben egyikük sem reménykedett, hiszen tudták, Letty apja minden követ megmozgatna, hogy megakadályozza.

Azt tervezték, hogy a Niagara-vízesésnél telepednek le. Azon az éjszakán azonban, amikor Darius a kis kocsiával a Fairholme birtok előtt várta, Letty nem jelent meg a megbeszélthelyen. Nemcsak hogy nem fogadta Darius telefonhívását, hanem még arra is rábeszélte az apját, hogy azonnali hatállyal bocsássa el Eugenios Kyrillóst, Darius apját, aki több mint húsz éve volt a család sofőrje.

Ez sem tartotta azonban vissza Dariust attól, hogy továbbra is telefonáljon. Végül Letitia küldött neki egy hűvös üzenetet.

Csak arra használtalak, hogy felkeltsem egy másik férfi figyelmét. Eljegyeztük egymást. Ő gazdag, és biztosítani tudja nekem azt a fényűző életet, amire vágyom, és amit megérdemlek. Komolyan azt képzelted, hogy egy olyan nő, mint én, egy olyan férfival fog élni egy aprócska lakásban, mint te?

Ezzel aztán vége lett. És ez a vég hazugságon alapult.

Sohasem volt az életében senki más. Letty huszonnyolc éves korára még szűz volt. Megfogadta, hogy Darius nem tudhatja meg az igazságot. Nem tudhatja meg, hogy ő feláldozta a szerelmét azért, hogy a fiú megvalósíthassa az álmait. Még azon az áron is, hogy gyűlölni fogja őt.

És most úgy tűnik, mégis a tudomására jutott.

– Most tehát már tudod, miért hazudtam neked tíz évvel ezelőtt? – kérdezte félénken.

– Nem fontos – felelte Darius. – Most itt vagy.

A lány szíve nyugtalanul dobogott, ahogy meglátta a vágyat a férfi szemében. Aggodalmasan végignézett magán. A fehér ruháján virító kávéfoltokon és a névkártyáján díszelgő ketchupcseppeken.

– Lehetetlen, hogy még mindig akarsz engem – suttopta.

– Tévedsz. Annak idején is akartalak, és most is.

Ahogy Darius levette a válláról a táskáját, a lány testén forróság futott végig. Önkéntelenül megnedvesítette az ajkát, amivel felhívta a figyelmet a szájára. A férfi a lány tarkójára tette a kezét, és kivette a hajából a gumit. A sötét fürtök Letty vállára és hátára omlottak.

Úgy érezte, mintha újra tizennyolc éves lenne. Az elmúlt tíz év minden gondja hirtelen semmivé foszlott.

– Olyan nagyon hiányoztál! Te vagy minden, amiről valaha is álmodtam.

Darius a lány ajkára tette az egyik ujját. A gyengéd érintés lángra lobbantotta a vágyat Lettyben. A férfi szenvedélyesen a szájára tapasztotta a száját. A borostája megkarcolta a lány bőrét, ahogy erősen magához húzta. Letty kétségbeesett vággyal viszonzta a csókot. A férfi a falhoz szorította, és valósággal letépte róla a ruhát. Aztán leguggolt eléje, és egyenként lehúzta a cipőjét. Majd felegyenesedett, és újra megcsókolta.

Letty szinte beleszédült a vágyakozásba, amikor Darius magához szorította. Szeretett volna teljesen felolvadni az ölelésében.

A férfi az ajkával becézgette a nyakát és a mellét. Közben félredobta a melltartót. A lány már csupán egy szál bugyiban állt ott, míg ő maga teljesen fel volt öltözve.

Letty nem tiltakozott, amikor Darius a karjába kapta, és a hatalmas hálószobába vitte. A város fényei hidegen villódtak, amikor a férfi letette a széles ágyra, és vetkőzni kezdett, majd mellé feküdt.

Darius szomjasan és követelőzően csókolta. Lettynek csak az számított, hogy kívánja őt. Eddig mindig azt hitte, hogy a szerelme örökre odaveszett. De mégsem! Ők még mindig ugyanazok az emberek, még mindig fiatalok, és még mindig szeretik egymást...

A férfi csókolgatta és simogatta.

– Az enyém vagy, Letty. Végre az enyém vagy!

Letty sohasem szűnt meg szeretni Dariust. És a férfi most megbocsátott! Akarja őt! Szereti őt!

Egy sikoly szakadt ki a lány torkából. A vágy és a boldogság sikolya.

Ahogy a férfi végül magáévá tette, hirtelen fájdalomtól eltorzuló arccal nyitotta tágra a szemét. Darius döbbenetesen nézett le rá.

– Te még... szűz voltál?

Letty némán bólintott, és elfordította az arcát, hogy a férfi ne lássa a könnyeket a szemében.

– De hát ez hogyan lehetséges? Ennyi év után...

A lány felnézett rá. Kapart a torka a sírástól. Végre kimondta azokat a szavakat, amelyeket tíz éven át magába fojtott.

– Mert szeretlek, Darius.